

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η ΑΣΧΗΜΗ ΚΟΡΗ

Μιά ὠμορφη μάννα, φτωχή γυναῖκα, ἐγέννησε καὶ ἔκανε ἀσχημη κόρη. Ἀσχημότερο παιδί δὲν ἐγεννήθηκε 'ς τὸν κόσμον καὶ ἡ μάννα ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀπὸ τὴ λύπη της καὶ ἔλεγε μέσα της:

— Σ' ἐμὰς ταῖς φτωχαῖς ἡ ὠμορφάδα 'λιγιστεῦει τὴ φτώχεια' σὰν εἴμεθα ἀσχημαὶς εἴμεθα διπλᾶ φτωχαῖς. Τί θὰ γείνη τὸ αἰμοιο αὐτὸ μὲ τὴ φτώχεια του καὶ μὲ τὴν ἀσχημιὰ του;

Ἡ Καλὴ Μοῖρα τὴν ἀκουσε καὶ τὴν ἐσυμπόνεσε καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴν κλαῖς· ἡ κόρη σου δὲν θά'νε γιὰ ὅλη της τὴ ζωὴ ἀσχημη· θὰ ὠμορφήνη, ὅταν βρεθῇ ἀνθρωπος νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

— Ψεῦτικη παρηγοριὰ μοῦ δίνεις, εἶπε ἡ μάννα, παιὶς θὰ βρεθῇ ν' ἀγαπήσῃ ἓνα τέτοιο ἀσχημοκρίτισο;

— Τὸ λέω καὶ θὰ γείνη, εἶπε πάλιν ἡ Καλὴ Μοῖρα μὲ γλυκὸ χαμόγελο καὶ ἐχάθηκε μέσ' 'ς τὴ γωνιά τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ φτωχὴ μάννα ἀναἰσθήσκειν ἐσκούπισε τὰ δακρυσμένα μάτια της καὶ ἄρχισε νὰ νανουρίζῃ τὴν ἀσχημη κόρη:

Κοιμήσου, κόρη μου χρυσή,
τὸν ὕπνο μὴν ἀφίνης,
καὶ θάρθ' ἡμέρα ποῦ καὶ σὺ
πεντάμορφη θὰ γίνῃς...
Τέτοιο θάμμα — νάνι, νάνι! —
ἡ ἀγάπη θὰ το κάνει.

Πέρασαν χρόνια· ἡ κόρη μεγάλωσε. Ὅσο μεγάλωνεν αὐτή, τόσο μεγάλωνε καὶ ἡ ἀσχημιὰ της. Τὰ μαλλιά της ἦταν σὰν λινάρι, ἡ ὄψη της χλωμὴ καὶ ζαρωμένη, τὰ χεῖλη της σκασμένα καὶ μαραμμένα, μικρὰ καὶ ἀφώτιστα τὰ μάτια της καὶ τὸ κορμὶ ψηλὸ, λιγνὸ καὶ ἀσαρκο τόσο ποῦ σάλευεν ἀπ' τὸν ἀέρα σὰν ξεροκαλαμιὰ.

Τὴν ἐξέλεπεν ἡ μάννα της καὶ ὥραις ὥραις, μ' ὅλα τὰ λόγια τῆς Καλῆς Μοῖρας, ἐρραγίζονταν ἡ καρδιά της καὶ ἔλεγε:

— Πῶς 'μπορεῖ νὰ ὠμορφήνη μιὰ τέτοια ἀσχημιὰ! Παιὶς θὰ βρεθῇ ν' ἀγαπήσῃ ἓνα τέτοιο ἀσχημοκρίτισο!

Ἡ κόρη δὲν το ἤξερε πῶς εἶνε ἀσχημη. Ποῦ νὰ το μάθῃ; Ἡ μάννα της εἶχε σπᾶσῃ ὅλους τοὺς καθρέφταις τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ μὴν βλέπῃ τὴν ὄψιν της μέσα καὶ φαρμακώνεται. Οὕτε τὴν ἄφινε ποτὲ νὰ πάη 'ς τὸ ποτάμι γιὰ νὰ μὴν σκύψῃ καὶ καθρεφτισθῇ 'ς τὸ νερό.

Τὸ σπῆτι τους ἦτον 'ς ἔρημο τόπο· δὲν εἶχε γειτονιά, δὲν εἶχε κακόγλωσσα στόματα νὰ διαλαλοῦν τὴν ἀσχημιὰ της ποῦ νὰ τ' ἀκούσῃ νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ ἡ ἰδία.

Ἄν δὲν ἦτον ὠμορφη, μὰ ἦτον τόσο καλὴ....

Ἐνα πρωὶ ἐκεῖ ποῦ ταῖζε μονάχη ταῖς ὄρνιθες καὶ τὰ περιστέρια της, βλέπει πέρα ἀπ' τὸ δρόμον ἓνα διαβάτη. Ὁ διαβάτης αὐτὸς ἦτον παλληκάρι καλοντυμένο καὶ ὠραῖο, μὰ μ' ὅλη του τὴ νεότη καὶ τὴ λεβεντιά κρατοῦσε 'ς τὸ χέρι ἓνα ραβδὶ καὶ πήγαινε σιγὰ σιγὰ καὶ δειλιασμένα σὰν νὰ ἦταν κανέναν γέροντα ἢ κανέναν μεθυσμένο.

Ἡ κόρη παραξενεύθηκε ποῦ τὸν εἶδε. Ἄφισε τὰ περιστέρια καὶ ταῖς ὄρνιθες νὰ φαῖν ὅλο τὸ σιτάρι ποῦ κρατοῦσε 'ς τὴν ποδιά της καὶ ἐκύτταζε τὸν διαβάτη. Κ' ἐκεῖνος τραβοῦσε ἴσια ἐμπρὸς τὸ δρόμον του μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοικτα, ἀτάλευτα, στηλωμένα.

— Ὡρα καλὴ, διαβάτη! εἶπεν ἡ κόρη.

Ἐκεῖνος ἐξαφνίσθηκε ἀπὸ τὴ φωνὴ καὶ ἐγύρισε μὲ μιᾶς τὸ κεφάλι, μὰ κάποιον λιθάρη εὐρέθηκεν ἐμπρὸς 'ς τὰ πόδια του καὶ ἐσκόνταψε καὶ ἔπεσε.

Ἡ καλὴ κόρη ἔτρεξε κατατρομαγμένη κοντὰ του καὶ τὸ σιτάρι ἐχύθηκεν ὅλο ἀπὸ τὴ ποδιά της. Τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι νὰ τὸν ἀνασηκώσῃ καὶ ὅταν ἀντίκρυσε τὴν ὄψιν του ἀνατρίχιασεν ὀλάκαιρη· τὸ δύστυχο τὸ παλληκάρι ἦτον τυφλὸ!...

— Ποῖος εἶς' εὐὸ ποῦ ἔχεις τόσο ἐλαφρὸ τὸ χέρι; ἐρώτησεν ὁ τυφλός.

— Εἶμαι μιὰ κόρη φτωχὴ ποῦ σὲ εἶδε καὶ σὲ συμπόνεσε. Γιατὶ γυρίζεις μόνος ἀφοῦ δὲν ἔχεις φῶς νὰ βλέπῃς;

— Γιατὶ γυρίζω μόνος; ἀποκρίθηκεν ἐκεῖνος καὶ ἀναστέναξε· μήπως ἔχω κανένα 'ς τὸν κόσμον;.. ἡ μάννα μου 'πέθανε, ὁ πατέρας μου 'πέθανε. Καὶ τὰ σθυσμένα μάτια του ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα.

Ἡ καρδιά τῆς καλῆς κόρης ἐρραγίσθηκεν ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά.

— Δὲν ἔχεις οὔτε ἀδελφὴ; τὸν ἐρώτησεν.

— Οὐτε ἀδελφὴ!

— Θέλεις νὰ γείνω ἀδελφὴ σου ἐγώ! εἶπεν ἐκεῖνη χωρὶς νὰ συλλογισθῇ καλὰ καλὰ τί εἶπε, θέλεις ἐγὼ νὰ ἔχω μάτια καὶ γιὰ σένα, ἐγὼ νὰ σὲ κρατῶ ἀπὸ τὰ χέρι ὅταν περπατῇς, ἐγὼ νὰ σὲ φροντίζω σὲ κάθε τι ποῦ δὲν 'μπορεῖς νὰ κάνῃς χωρὶς φῶς εὐὸ;

— Ὁ θεὸς νὰ σὲ πληρώσῃ γιὰ τὴν τόση σου καλωσύνη, κόρη μου· ὄχι· δὲν θέλω τόσα ἀπὸ σένα, δὲν τάξιζω τόσα ἑνάς δυστυχισμένους τυφλὸς ἐγώ. Μόνον δὸς μου τώρα τὸ χέρι σου καὶ πήγαινε με πέρα ἐκεῖ 'ς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου ποῦ θὰ ἰδῇς τὴν ἀχυροκαλύβα μου.

Ἡ κόρη ἔκανε κατὰ τὸ θέλημά του καὶ τὸν 'πῆγε 'ς τὴν ἀχυροκαλύβα του....

Ὅταν ἐγύρισε τὸ βράδυ ἡ μάννα της δὲν της εἶπε τίποτε γιὰ τὸν τυφλόν· ἐφοβήθηκε μήπως τὴν μαλλώσῃ.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἅμα ἔφυγε πάλι ἡ μάννα της καὶ ἐπῆγε 'ς τὴ χώρα νὰ ξενοδουλέψῃ ἐτάισεν ἡ κόρη γλήγορα γλήγορα ταῖς ὄρνιθας καὶ τὰ περιστέρια της καὶ κίνησε νὰ πάη 'ς τὴν ἀχυροκαλύβα τοῦ τυφλοῦ. Τὸν ἀντάμωσε 'ς τὸ δρόμον ποῦ ἤρχονταν καὶ ἐκεῖνος νὰ τὴν εὕρῃ.

Ἡ ὄψιν του ἀναγάλλιασεν ἅμα τὴν ἐννοίωσε κοντὰ του. Ἀκούμπησεν ἐπάνω της τὸ χέρι καὶ ἐπεριπάτησαν ἔτσι ὥρα πολλὴ μαζί 'ς τὸν ἀνθισμένο κάμπο. Ὅταν ἐβράδυνασεν, ἐπῆγε τὸν τυφλόν 'ς τὴν ἀχυροκαλύβα του καὶ ἐγύρισε 'ς τὸ σπῆτι της. Ἦλθε ἡ μάννα της ἀπὸ τὴ χώρα καὶ δὲν της ἐφανέρωσε τίποτε γιὰ νὰ μὴν τὴν μαλλώσῃ. Ἐννοίωσε πῶς δὲν ἔκανε τίποτε κακὸ, μὰ πάλι ἐδείλιαξεν, ἐδείλιαξε νὰ τὸ 'πῃ.

Καὶ κάθε 'μέρα τὸ ἴδιον· ἡ κόρη δὲν 'μποροῦσε νὰ κάνῃ χωρὶς τὸν τυφλὸ καὶ ὁ τυφλὸς δὲν 'μποροῦσε

νά κἀνὴ χωρὶς τὴν κόρη. Ἡ ἀγάπη ἄρχισε νὰ γεννεῖται καὶ νὰ μεγαλῶνῃ ἀνάμεσόν τους. Ὁ τυφλὸς δὲν ἔμπουσε νὰ ἰδῇ τὴν ἀσχημιά τῆς κόρης· μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς ἔδλεπε μόνον τὴν καλωσύνη τῆς κ' ἢ καλωσύνη τῆς αὐτῆς ἡμέρας μὲ τὴν ἡμέρα ἐπλήθαινε, ἐμεγάλωνε τὴν ἀγάπην του. Αἱ καὶ ἂν ἔπαιρναν τὸ φῶς τους γιὰ μιὰ στιγμὴν τὰ μάτια του καὶ τὴν ἀντίκριζε! Πῶς θὰ σκορποῦσε μὲ μιᾶς ἢ ἀγάπης του ὅλην.

Ἡ κόρη πάλι εἶχ' εὐρὴ κάποιον ποῦ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν καλωσύνη τῆς, μόνον, δυστυχημένον, καὶ τὸν ἐσυμπόνεσε καὶ τὸν ἀγάπησε. Κρῖμα ποῦ ἦτον τυφλός! "Ἀχ νὰ ἔμπορῶσε νὰ του δώσῃ πάλι τὸ φῶς! νὰ ἔμπορῶσε ἀπὸ τὰ δύο μάτια τῆς νὰ του δώσῃ τὸ ἓνα, μὲ τὴν χαρὰ θὰ τῶκανε. Κρῖμα ποῦ ἦταν τυφλός! ὅλο αὐτὸ εἶχε 'ς τὸν νοῦν τῆς καὶ τὴν ἐσυμπόνεσε. Καὶ ἡ μητέρα τῆς ποῦ τὴν ἔδλεπεν ἔτσι πάντα λυπημένη, θαρροῦσε πῶς εἶχε καταλάβῃ, εἶχε μάθῃ τὴν ἀσχημιά τῆς κ' ἐθλίβονταν γι' αὐτόν...

Μιὰ νύχτα ἡ μάννα κουρασμένη ἀπὸ τὴ δουλειὰ ἐκοιμούνταν καὶ ἡ κόρη ξαγρυπνοῦσε. Πάλι ἐσυλλογίζονταν τὸν τυφλὸν κ' ἔκλαιγε 'ς τὸ προσκέφαλό τῆς.

"Ἀξάφνα ἀνοίγει ἡ γωνιά τοῦ σπιτιοῦ καὶ βγαίνει ἡ Καλὴ Μοῖρα. Ἡ κόρη ἐτρόμαξεν ἅμα τὴν εἶδε κ' ἔκανε νὰ φωνάξῃ, μ' αὐτὴ τῆς ἐσφάλησε τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε σιγὰ σιγὰ:

— Μονάχα ἐσὺ ἔμπορῶς νὰ δώσης τὸ φῶς 'ς τὸν τυφλό. Πῆγαινε ἅμα σθῦσον τὰστρα καὶ πρὶν ἔβγῃ ὁ ἥλιος τὴν αὐγὴ κάτω 'ς τὸν τριανταφυλλένιον κάμπο καὶ σύναξῃ ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα τὴν δροσιὰ τῆς νύχτας 'ς τὴν παλάμη σου. "Ἄμα θρέξῃ τὰ μάτια τοῦ ὁ τυφλὸς μὲ τὴν δροσιὰν αὐτὴν θὰ ξαναἰδῇ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Εἶπ' αὐτὰ ἡ Καλὴ Μοῖρα καὶ χάθηκε μὲς 'ς τὴ γωνιά τοῦ σπιτιοῦ.

Πεταυχτὴ, χαρούμενη ἡ κόρη ξεκίνησε τὴν αὐγὴ αὐγὴ καὶ πῆγε 'ς τὸν τριανταφυλλένιον κάμπο. Μὰ ἔφθασεν ἀργά· ὁ ἥλιος εἶχε βγῆ καὶ εἶχε πιτὴ τὴν δροσιὰ τῆς νύχτας ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα. Τοῦ κάκου ἡ δύστυχη κόρη ἐξέσχισε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τῆς μέσα 'ς τὰ γκαθερά κλωνάρια. Δὲν εὐρῆκε οὔτε μιὰ σταλαγματιὰ δροσιᾶς καὶ γύρισε πίσω καταματωμένη. Ὁ τυφλὸς δὲν ἔμπορῶσε νὰ τὴν ἰδῇ, κ' αὐτὴ δὲν ἐμαρτύρησε τίποτε. Μόνον ἡ μάννα τῆς ξαφνίσθηκε ποῦ τὴν εἶδε καταξέσχιμένη καὶ καταματωμένη. Κ' ἐκείνη τῆς εἶπε πῶς ἤθελε νὰ κόψῃ ἓνα τριαντάφυλλο καὶ γλύστρησῃ κ' ἔπεςε 'ς τὰ γκαθία. Πάλι ἐδείλιασε νὰ ξεστομίσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Τὴν ἄλλη αὐγὴ σηκώθηκε καὶ πῆγε πάλι 'ς τὸν τριανταφυλλένιον κάμπο· τὰ ἄστροι εἶχαν σβυσθῇ καὶ ὁ ἥλιος δὲν εἶχε βγῆ ἀκόμη· τὰ τριαντάφυλλα ἦταν γεμάτα δροσιὰ. Ἐμάζεψεν ὅση χωροῦσαν ἡ δύο παλάμαι τῆς καὶ κίνησε νὰ φύγῃ νὰ πάῃ γλῆγορα τὸ γιαιτρικόν. Μὰ ἀπὸ τὴ βιά τῆς μπλέχθηκε 'ς τὰ κλωνάρια καὶ γιὰ νὰ ξεμπλεχθῇ ἐγύθησε ἡ δροσιὰ ἀπ' τὰ χέρια τῆς. Πρὶν προφθάσῃ νὰ μαζέψῃ ἄλλην ὁ ἥλιος βγῆ καὶ τὴν ἤπιε ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα. Πάλι ἀπαρηγόρητη γύρισε πίσω, μὰ δὲν ἔχασε τὴν ὑπομονὴ τῆς· τὴν τρίτη αὐγὴ πῆρε καὶ ἔφερε τὴν δροσιὰ 'ς τὸν τυφλό.

Χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἔδρεξε τὰ σβυστὰ μάτια τοῦ καὶ τοῦ χάρισεν εὐθὺς τὸ φῶς. Ἐκεῖνος 'στὴν ἀνέλπιστα αὐτὴν χαρὰ, τυφλωμένος ἀκόμη ὄχι ἀπ' τὸ σκοτάδι μ' ἀπὸ τὸ φῶς, γεμάτος ἀγάπην καὶ εὐτυχία ἐπῆρε κ' ἔσφιξε 'ς τὴν ἀγκαλιά του τὴν καλὴν κόρη...

Τὸ βράδυ γύρισε ἡ μάννα τῆς ἀπ' τὴ χώρα. Ἀμα π' ἀντίκρισε τὴν κόρη κόπηκε ἡ φωνὴ τῆς· τῆς Καλῆς Μοῖρας τὰ λόγια εἶχαν ἀληθῆς... ἡ κόρη τῆς ἡ ἀσχημὴ εἶχε γείνη ἡ ὠμορφότερη κόρη τοῦ κόσμου! Τὰ μαλλιά τῆς ἔπεσαν 'ς ταῖς πλάταις τῆς σὰν ἀναλωμένο χρυσάφι. ἡ ὄψις τῆς ἦταν ὁλόδροση καὶ ῥοδοκόκκινη, τὰ χεῖλη χωρίζονταν μὲ γλυκὸ χαμόγελο, τὰ μάτια τῆς ἀνοίγουνταν μεγάλα καὶ φωτερὰ, καὶ τὸ κορμὶ τῆς ψηλὸ καὶ λιγνὸ λυγροῦσε περήφανα σὰν τὸ κυπαρίσσι.

Τί ἄλλο παρὰ ἡ ἀγάπη θὰ εἶχε κἀνὴ τὸ θάμν' αὐτό; Μὰ πῶς; πῶς;

Πρὶν πάρῃ ἀνασασμός, πρὶν ἔλθῃ 'ς τὰ συγκαλὰ τῆς καὶ ῥωτήσῃ, ἡ κόρη ἐχύθηκε μὲ τὰ φιλιὰ 'ς τὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τῆς τὰ φανέρωσεν ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὅλα ὅλα, κλαίοντας μαζὶ καὶ γελῶντας ἀπ' τὴν χαρὰ τῆς.

— Καλὰ, κόρη μου, εἶπεν ἡ μάννα συλλογισμένη, μὰ ξέρεις ποῖος εἶν' αὐτός ποῦ σ' ἀγαπᾷ;

— Καὶ τί μὲ μέλει τάχα; δὲν φτάνει πῶς μ' ἀγαπᾷ;

Τὴν ἴδια ὥρα τὰ πέταλα ἐνὸς ἀλόγου ἀκούσθηκαν ἔξω 'ς τὸ δρόμο. Τ' ἄλογο στάθηκε κ' ὁ καβαλάρης πέζεψε καὶ κτύπησε τὴν πόρτα:

— "Ἀνοίξε, καλότυχῃ μάννα, τῆς ὠμορφῆς καὶ τῆς καλῆς κόρης.

Ἡ μάννα ἀνοίξε καὶ μπῆκε μέσα ἓνας ὠμορφος χρυσοστημένος λεβέντης· πῆρε, φίλησε τὸ χέρι τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Θέλεις νὰ κἀνῃς γυιό σου τὸ βασιλόπουλο; Ἐγὼ εἶμαι ὁ τυφλὸς ποῦ εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἀπ' τὴν ἀγάπην κ' ἀπ' τὴν καλωσύνη τῆς κόρης σου. Μιὰ καλὴ μάγισσα μὲ εἶχε τυφλώσῃ καὶ μὲ εἶχε διωγμένον ἀπ' τὸ βασιλεῖόν μου, μιὰ καλὴ μάγισσα μοῦ δίνει τώρα καὶ τὸ φῶς καὶ τὸ βασιλεῖόν μου πίσω...

Τὸ βασιλόπουλο παντρεύθηκε τὴν ὠμορφὴν καὶ τὴν καλὴν κόρη. Ἡ μάννα τῆς δὲν θέλησε νὰρθῇ 'ς τὸ παλάτι μαζὶ τους· ἔμεινε 'ς τὸ μοναχικὸ σπιτάκι τῆς εὐτυχισμένη γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης τῆς. Κάθε πρωτὴ ἡ κόρη ἤρχονταν κ' ἔδλεπε τὴν μάνναν τῆς πάντα ὠμορφὴ καὶ πάντα καλὴ. Πέρασε καιρὸς ἔτσι.

"Ἀξάφνα ἓνα πρωτὴ ἀνοίγει μὲ μιᾶς ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ μπαίνει ἡ κόρη. "Ἄμα τὴν εἶδε ἡ μάννα τῆς, ἐκέρωσε. Ἦτον ἡ κόρη τῆς αὐτὴ ἢ τὸ παλιὸ φάντασμα τῆς! Τὰ μαλλιά τῆς σὰν λινάρι, ἡ ὄψις τῆς γλωμὴ καὶ ζαρωμένη, τὰ χεῖλη τῆς σκασμένα καὶ μαραμμένα, μικρὰ κ' ἀφώτιστα τὰ μάτια τῆς, καὶ τὸ κορμὶ τῆς λιγνὸ καὶ ἄσκαρο τόσο ποῦ σάλευεν ἀπ' τὸν ἀέρα σὰν ξεροκαλαμιά.

— Τί ἐπαθες, κόρη μου; ἐφώνασε μὲ βραχνόφωνη ἡ μάννα.

Καὶ ἡ δύστυχη ἐκείνη μὲ μιὰ φωνὴ ποῦ θὰ σπάραιε καὶ τὴν πλεῖδ ἄπονη καρδίαν ἀποκρίθηκε:

— Δὲν μ' ἀγαπᾷ πλεῖα!